
MARKO POGAČNIK ELŐADÁSA

Kedves Barátaim!

Köszönöm, hogy újra meghívtatok, örülök, hogy újra itt lehetek Budapesten.

Először néhány szót mondanék a munkámról általában, hogy érthető legyen az előadásom háttérében lévő koncepció. Lassan húsz éve foglalkozom azzal, hogy kialakítsam a saját módszeremet, amellyel az élő Földet érzékelni és érteni tudom. A Föld többdimenziós organizmus. Hozzászoktunk, hogy a Földet a geológián át közelítsük meg. A következő lépés annak a felismerése, hogy a Föld energiasztruktúrával is rendelkezik. Saját energiamezői és erővonalai vannak, amelyek energiaközpontokba futnak össze. A Föld fizikai testét teljesen áthatja ez az energiarendszer. Ez azt jelenti, hogy a Föld egyidejűleg fizikai test és energetikai organizmus is.

Ezután következik a felismerés, hogy a Föld tudatossággal bír, azaz intelligenciával rendelkezik, óriási és csodálatos intelligenciával. Ezt nevezték a régmúltban Gaiának vagy Földanyának. Nem a fizikai testet, hanem a Föld tudatos lényét. Ez az intelligencia a Föld mélyében összpontosul, de eléri a felszínt is, és gondot visel a felszínen élő valamennyi élőlényre. A Föld tudatosságának ezt a funkcióját a hagyomány elementároknak vagy természetszellemeknek nevezi. Úgy működnek, mint a Föld tudatosságának apró elemei.

Tehát a fizikai szint és az energiaszint – más néven éteri szint – egyidejű jelenlétéről beszélhetünk, továbbá a tudatosság szférájáról. Én azzal foglalkozom, hogy megpróbáljak szívtől szívig ható kapcsolatot létrehozni az emberek és a Föld között. Ezt az teszi lehetővé, hogy mindkettő azonos felépítésű, mert ahogy az ember élőlény, úgy a Föld is az. Nem is lehetséges a kommunikáció az ember és a természet között, ha az ember nem ismeri fel, hogy a természet is intelligens lény. Úgy is fogalmazhatjuk ezt, hogy az emberek a Földnek mint teljességnek a fraktáljai, önálló és analóg egységei. A Föld és az ember ezért természetüknél fogva alapvetően harmóniában vannak egymással. A fejlődésünk során mégis elkülönítettük magunkat a Földtől. Tevékenységünk a természet és a Föld ellen irányult. Erre azonban szükség volt, hogy az ember megteremthesse saját autonómiáját. Szabadon élhetünk meg bármilyen tapasztalatot, megtehetjük, bármit is akarunk.

Ma erről a kapcsolatról és az abban bekövetkezett változásról szeretnék beszélni. Tehát nekiláttunk, hogy a környezetünket minél jobban tönkretessük. És most is úgy gondoljuk, hogy olyan környezettel van dolgunk, amelynek nincs saját tudata. Számításokat végzünk, hogy az ökológiai problémák mikor válnak végzetessé a Föld számára. Általánossá vált a pesszimizmus, hogy a természet elpusztul egy hatalmas kataklizmában, ha így folytatjuk tovább a tevékenységünket. Az én tapasztalatom teljesen különbözik ettől. Először is, a Föld képes arra, hogy saját magát meggyógyítsa. Azt tapasztaltam, hogy 1997-ben a Föld el is kezdte kezelni a környezeti problémákat. De ezt csak akkor érthetjük meg, ha felismerjük a Földben a tudatos lényt, aki velünk folyamatosan kommunikál.

A múltban a Föld fokozatosan kivonta magát a tudatunkból, ahogyan az édesanyák elengedik a gyermekeik kezét, hogy teret engedjenek a fejlődésük számára. Amikor viszont egyre súlyosabb válság felé haladunk, visszatér, hogy a kommunikációt megerősítse. Sok ezer éven át egyre kevésbé voltunk képesek tapasztalni a Föld láthatatlan dimenzióit. Végül majdnem teljesen megszűnt az emberek mindennapi érzése, hogy a természet anyaként tartja ölében őket. Ma azonban, amikor fegyvereket halmozunk fel, amelyekkel meg tudnánk semmisíteni a Földet, genetikai kísérleteket végzünk, amelyekkel tönkretelhetjük az élővilágot, a Föld megpróbál újra kapcsolatba kerülni velünk. Újra megjeleníti magát és a maga valódi természetét. A kapcsolatot csak akkor tudjuk felvenni, ha elfogadjuk a Földet mint tudatosságot és mint energiasztruktúrát.

Megpróbálom másképp is kifejezni ugyanezt. Amit mi fizikai problémaként érzékelünk magunk körül, az a Föld fizikai testének problémája. Elvesztettük ugyanis a képességünket, hogy érzékeljük a Föld éteri és tudati szféráját. Ahogy mondtam, öt éve érzékelem, hogy a Föld alapvetően változik. Ezek a változások nem a fizikai síkon történnek. Azt hisszük, hogy semmi sem történik. Valójában azonban megkezdődött egy belső átalakulás. Ez az első fázis.

Azt vettem észre, hogy első évben megváltozott a Föld vibrációjának minősége. Kialakítottam magamban azt a különös képességet, amellyel a változásokat figyelemmel tudom kísérni. És miközben az egyes helyekkel és azok problémáival foglalkoztam, észre kellett vennem az energiarendszerben bekövetkezett alapvető változásokat. Azután észleltem, hogy a Föld mindinkább jelenlétre törekszik a tudatunkban. Ez azt jelenti, hogy amikor korábban a Földre gondoltunk, akkor valami olyasmi volt a tudatunkban, ami a Föld fizikai testén belül helyezkedik el. Most a Föld tudatossága kiterjedt az atmoszférába, és mindenütt körülvesz bennünket.

Az a baj, hogy érzékelésünk a fizikai jelenségekre korlátozódik. Az évszázadok során, mialatt kialakult bennünk a logikus gondolkodás mai képessége, egyre erősebben koncentráltunk az érzékszerveinkre, amelyek a fizikai világot képesek megragadni. Valójában egy szűk korlátok közé szorított világban mozgunk. A határokat érzékszerveink képességei jelölik ki.

A Föld öngyógyítási folyamata más szinten zajlik, ami számunkra láthatatlan. De ez az élet számára legfontosabb szint. Az ember összehasonlíthatja ezt azokkal a változásokkal, amelyek időnként bennünk mennek végbe. Azok a változások is a láthatatlan szférában kezdődnek el: a belső, lelki folyamatokban, és csak lépésről lépésre kezdenek el manifesztálódni látható formában. Ami a Föld belsejében végbemegy, csak fokozatosan jelenik meg a szemünk számára érzékelhető formában.

De lényeges különbség, hogy tudunk arról, hogy a mélyben elindult egy folyamat, vagy nem veszünk róla tudomást. A fizikai változásokat már nem könnyű nem észrevenni. Emlékezzünk vissza a nemrég lezajlott kergemarhakorra, tavaly veztettem egy kurzust Angliában, ahol az érkezésem napján 50.000 marháat gyilkoltak le. Azért említem ezt a példát, mert az állatok voltak a fejlődés során az első lények, akik kialakították a kap-

csolatot a lélekkel. Mert az állatoknak érzelmi minőségük is van, amivel a növények nem rendelkeznek. Az állatoknak azonban csoportlelkük van, ami azt jelenti, hogy őket a csoportlélek közösen köti össze az univerzumban lévő szellemi lényegükkel. Nincs az emberekehez hasonló individuális lelkük. De ők tanulták meg a földi lények közül először, hogy benne legyenek az anyagi világban és ugyanakkor kapcsolódni tudjanak a szellemi világhoz.

Az emberek nagyjából egymillió éve élnek együtt az állatokkal, akik erre a képességre tanítják az embereket. Mert meg kell tanulnunk beleinkarnálódni az anyagba úgy, hogy közben ne veszítsük el a szellemi lényezetet. Az állatokat a fizikai világban ezért az ember első tanítómestereinek is nevezhetjük. Ezért hivatkoznak a samanisztikus kultúrák olyan gyakran az állatokra, amikor gyógyításért, vagy bölcsességért felsőbb erökhöz folyamodnak. Tudják, hogy az állatok rendelkeznek azzal a képességgel, amire nekik szükségük van, és kapcsolatot tudnak találni a szellemi világgal. De amikor az emberi faj egy lépéssel előre jutott, és kialakította a személyes lelket, ami a szellemi világgal közvetlen kapcsolatba tudott lépni, akkor a helyzet megváltozott, és mintegy tízezer évvel ezelőtt az állatok fordultak az emberhez az új tudásért, háziállatokként.

Közel éltek az emberekhez, nagyszüleink idejében még mindennapos volt, hogy az állatok és emberek egy fedél alatt laktak. Ez a kapcsolat teljesen megszakadt a modern világban a háziállatok ipari tartása következtében. De ugyanilyen módon szakad meg mind jobban az emberek kapcsolata saját lelki életükkel is, miközben egójuk szavát követve egyre erősebb értelmi képességeket és egyre fejlettebb személyiséget fejlesztenek ki magukban. A lélek és az általa képviselt lényeghez való kapcsolat eközben egyre gyengül. Ezen az örökkévalósághoz kötő kapcsolatot is értem. Az ember egyszerre létezik időben és térben, és az örökkévalóságban. De ha elveszítjük az örökkévalóságot, akkor megszűnünk szellemi lények lenni. Az állatok azért betegednek meg és azért halnak meg tömegesen, hogy megmutassák nekünk a mi saját problémánkat. Ez nem más, mint egy tragikus figyelmeztetés amiatt, hogy egyre mélyebben rögzödünk bele az értelem tudatunkba, miközben elveszítjük a saját lelkünket. Azt szeretném mondani ezzel, hogy ami körülöttünk történik, nem a véletlen műve. Tudatos környezettel van dolgunk, amely megpróbál minket megszólítani. Minél jobban építjük az értelem világát, a természet annál erősebben mutatja meg nekünk, mintegy tükröt tartva elénk, hogy a tevékenységünk mit is jelent.

Egyike azoknak az inspirációknak, melyek erre a munkára ösztönöztek, az a kutatási eredmény, hogy az emberek csak 6 százalékát használják fel intellektuális képességeiknek, és 94 százalékát nem. Ez a 94 százalék a lélek ereje. Ez nem jelenti azt, hogy értelmi képességeinknek nem vesszük hasznát. De ha csak erre a területre koncentrálunk, ahogy azt a civilizációnk teszi, akkor elveszítjük a kapcsolatot nemcsak önmagunkkal, hanem élő környezetünkkel is. A civilizáció által épített börtön foglyai vagyunk, mi építettünk magunknak, és nem tudunk menekülni, mert elvesztettük a képességünket, hogy a sokdimenziós valóságot érzékeljük. Csak a valóságról alkotott saját koncepcióknak vagyunk a tudatában. Az érzékszerveink rendkívül pontos képet adnak a fizikai környezetünkről, de elvesztettük az élet iránti érzékenységünket. Így aztán hirtelen szembe kell néznünk a legkegyetlenebb eseményekkel, amilyen

például a balkáni háború, és amiről azt hittük, hogy már eltűnt a világból. Miközben megszakadt a kapcsolatunk saját lényünk lényegével, nagyon kifinomult és etikus módját dolgoztuk ki a gondolkodásnak és ezt a nagyon kifinomult technológiát a legrettenetesebb pusztításra tudjuk felhasználni. Képességeinket nem tudjuk a közép szolgálatába állítani.

Ebben a helyzetben az univerzum és a Föld tudatossága megpróbál jeleket adni, figyelmeztetni, hogy ráébredjünk holisztikus lényegünkre. Ebben rejlik a változás lehetősége. Ez a dolog egyik oldala. A másik az, hogy a Föld nem vár a mi változásunkra. A Föld elkezdte öngyógyító folyamatát, elkezdte felépíteni saját új, sokdimenziós természetű testét. Így egyre inkább szembekerülünk egy olyan környezettel, amelyet nem értünk meg. Mert a kiművelt érzékszerveink azt nem érzékelik. Itt van körülöttünk, és mégsem látjuk.

Azt mondtam, hogy a Föld, mint tudatosság, korábban visszavonta magát. Most viszont kiterjeszkedik és megérint minket. Megpróbálok elmondani, mi ez a változás.

A Föld kitágulva különféle dimenziókkal kapcsolódik össze. Ez azt jelenti, hogy megszűnik a határ a Föld és a kozmosz között. Mintha kölcsönösen áthatnák egymást, és ami kint volt, most belülré, ami bent volt, kívülre kerül. Utoljára idén január 30-án történt, hogy a Föld megváltoztatta energetikai polaritását, a pozitív negatívvá alakult és fordítva. Ez így tartott húsz napon át. Húsz napon át a finom érzékelés számára ami korábban fent volt, alulra került, és fordítva. Olyan volt, mintha fent a fejünkkel érintettük volna a Földet, és a lábunk alatt lett volna az ég. A Föld küszködik azokkal az erős értelmi formákkal, amelyeket mi építettünk ki. Az efféle változásokkal megpróbál kirántani minket megszokott helyzetünkből. De még inkább magát próbálja megszabadítani, hogy valami újat hozhasson létre. Egyre többször élem át a legnagyobb izgalomban, hogy teljes bizonytalanság vesz körül. Február végén nem tudtam érzékelni a Föld energetikai mezőit, azok eltűntek előlem, és csak lassanként fedeztem fel, hogy a folyamatban megváltozott frekvencia miatt azok más szinten váltak érzékelhetőkké.

Úgy is lehet értelmezni ezt a jelenséget, hogy ez az, amit a múlt nagy látnokai előre jeleztek. Hiszen Nostradamus és mások a második millennium idejére nagy kataklizmákat jósoltak. Csak hogy a Föld olyan utat választott, hogy a változást rombolás nélkül vigye végbe. A jóslatok szavaival kontinensek merülnek alá, felemelkedik a tenger és hasonlók, és valójában ez történik, csak hogy a tudat szintjén. A megjósolt folyamat zajlik, de az energiamezők és a tudatosság területén. A Föld fejlődése során először most vált ez lehetségessé, mert az emberek mostanra fejlesztették ki a saját tudatukat arra a szintre, hogy a változás a tudaton belül mehessen végbe. Természetesen a Föld tudatosságával való kapcsolat síkján. Úgy tűnik, mintha ellentmondásról volna szó: egyrészt azt állítom, hogy bezárkózunk az adott tudatállapotunkba, ugyakkor azt, hogy éppen erre a tudatra van szükségünk. Amikor azt mondom, hogy teljesen elvesztünk az értelem tudatunkban, akkor a civilizációnkra gondolok és magunkra, mint a civilizáció részére. Ugyanakkor ezrével vagy milliós szám vannak emberek, akik megpróbálnak másképp látni és megnyitni a tudatukat holisztikus módon. Az a sok individuum, aki megpróbál nyitott lenni a teljességre, a változás folyamatát segíti. Amit én megpróbálok tenni, csak annyi, hogy még tudatosabban keressük a Föld változásával történő együttműködés lehetőségét.

Amikor öt évvel ezelőtt elkezdődtek ezek a változások, látván a nagyságrendjüket, pánikba estem. Ugyanakkor megértettem, hogy az utolsó száz évben miért jelent meg olyan sok szellemi mozgalom, miért kezdett annyi ember érdeklődni a természet iránt, és mélyebb kapcsolatba kerülni a természettel és a Földdel. Nagyon sokan vannak, akik intuitív módon tudják, hogy közelednek a változások, amelyekben a Föld egyfajta módon feloldja fizikai testét. Integrálódik a tudatoságba és az örökkévalóságba. Ez a következő lépés a fejlődésében. Most mindenütt anyagi valóságot látunk magunk körül, minden más láthatatlan. A következő lépéssel az, ami most láthatatlan, szintén manifesztálódik. De ahhoz, hogy ez lehetséges legyen, az anyagnak az érzékelésünk számára átlátszóvá kell válnia.

Az evangéliumokban ennek a folyamatnak az első megnyilvánulásai olvashatók. Jézus Krisztus az első, aki átment ezen az átalakuláson. A megfeszítés, a sírhatétel és a feltámadás lépései arra utalnak, ami ma történik. Az evangélium szavai szerint a feltámadás után Krisztus egyszerre volt jelen a fizikai és szellemi síkon. A tanítványaihoz a falon jött át. Egy másik helyen ezeket a szavait olvassuk: érints meg engem, hogy lásd, hogy létezem. Még halat is evett, hogy mutassa, hogy nem szellem. De szellemi lény is volt. Benne a fizikai és az éteri egyszerre volt jelen. Ez a bevezetése annak, ami most történik. A Föld hasonló folyamaton megy át, és mi részei vagyunk a Földnek, nem tudunk menekülni, mi is részesei vagyunk ennek a folyamatnak.

Mi történt szeptember 11-én? Ez a terrorista támadás talán a legfontosabb pillanata volt ennek a folyamatnak. Egy hónappal az előtt, ami történt, olyan álmaim voltak, amelyek előkészítettek, hogy megértem, miről van szó. Azt a magyarázatot kaptam, hogy a Föld változásának folyamata négy év óta nagyon messzire haladt, ugyanakkor az emberiség gondolkodásmódja, a civilizációnk nem változott. Maradt ugyanolyan. Egyre nagyobb a szakadék, mert a Föld folyamatosan változik, mi viszont nem. Egy ponton ez szakadáshoz vezethet. Ha a szakadás bekövetkezik, akkor teljesen elveszítjük a kapcsolatunkat a valósággal. Mert amire mi valóságként hivatkozunk, az már nem létezik. Az már megváltozott, és egy más frekvencián működik. Amire hivatkozunk, az csak az értelmi tudatunkban van jelen. Természetesen vannak kapcsolódási pontok, egyébként teljesen üres térben mozognánk.

Elkerülhetetlen volt, hogy bekövetkezzen egy sokk, ami az egész emberiségre hat. Ami történt, az valóban mindannyiunk számára sokk volt, olyan, amelyben egy pillanatra mindannyian elvesztettük az értelem kontrollját. Egy pillanat, amelyben a világ újra meg tudott érinteni bennünket. Amelyben újra kapcsolódni tudtunk a lélekhez. Ez úgy történt, hogy abban a pillanatban mindannyian a halállal szembesültünk. Ez hasonló a keresztihalálhoz. Egyetlen pillanatban emberek ezrei haltak meg és mi mindannyian néztük ezt a pillanatot a tévén.

A halál az örökkévalóság előtt nyitja meg az utat. A halállal elhagyjuk a tér és idő szféráját, és a szellemi világgal kapcsolódunk össze, az örökkévalósággal. Az élet ereje az örökkévalóságban van, nem a térben és az időben. Amikor megszületünk, az örökkévalóságból érkezünk a térbe és az időbe, és amikor meghalunk, abba térünk vissza. Az asszonyok tudják, hogy a születés nagy áldás, mert az örökkévalóság érintése. Azok, akik visszajöttek a halálból, beszámolnak róla, milyen áldás az örökkévalóság fényének megpillantása.

Amikor tehát ez történt, és a lehetőséget erre az adta meg, hogy létezik a nemzetközi televíziós kultúra, mindannyiunk előtt megnyílt a halál kapuja. Ezért éreztük magunkat olyan elveszítettnek, ha emlékeztek rá. Ez tette lehetővé, hogy megérintsen minket a világ lelke. Semmiképpen nem arról van szó, hogy bárkinek joga volna másokat megölni. De meg kell hallanunk az isteni hangot, ami értelmet ad egy olyan eseménynek is, amit mi kizárólag negatívnak vélünk. Az isteni erő mindig erősebb, akkor is, ha az emberek valami nagyon gonosz tette készülnek. Szeretnék János jelenéseire utalni: akkor is, ha az emberek a gonoszt szolgálják, van valami, amit nem látnak, és ami mélyebb értelmet ad annak, ami történik. A gonosz cselekedet is addig engedi folyni az isteni erő, ameddig annak mélyebb értelme lehet. Három héttel szeptember 11-e után jártam New Yorkban, ezért van személyes élményem is a változásról. Ahogy most Budapesten vagyok, hogy együtt dolgozzunk, ugyanígy három éve többször voltam Manhattanben. Ez a hely rendkívül problémás, mert olyan erősen sugárzó civilizáció van rajta. Valamikor az indiánok szent földje volt, ami nem letelepedés, hanem csak szertartások céljait szolgálta. Ma rendkívül nehéz a hely lényegéhez kapcsolódni a különösen erősen rátelepedett értelmi, civilizációs szerkezetek miatt.

A helyzet alapjaiban megváltozott szeptember 11-én. Úgy találtam, hogy a hely maga sokkal nyitottabb. Erősebb az erdeti szent hely jelenléte. Az emberek is nagyon megváltoztak, folyamatosan hoztak virágokat, költeményeket, hogy emlékezzenek a halottakra. Elmondták a tapasztalataikat, hogy először hogyan nyíltak meg önmaguk és mások számára, segítve egymást. Ezek mind ennek a változásnak a jelei. Persze a reakció, mint tudjuk, más volt: az Afganisztánban folyó háború. Az értelem megérezte a kontrollnak ezt a pillanatnyi hiányát. És megpróbálta újra felállítani, olyan erőre, amennyire csak lehetett. Ez így van rendjén. Mert át kell alakítanunk a régi formákat, nem tudunk egyszerűen kimenekülni belőlük. Létrehoztuk a mintákat, amelyeknek megfelelően gondolkodunk, viselkedünk egymással. De ezek a minták egyre jobban elveszítik a jelentésüket, az értelmüket. Például itt van a jó és rossz ellentétének a sémája. Nézzük Izraelt, ott van jó oldal és rossz oldal. Pillanatnyilag is, de minden konfliktusban ez kerül a felszínre: a fekete és a fehér, a jó és a rossz. Ez a minta a kettéválasztáson alapszik. Ahhoz van köze, azáltal jön létre, hogy mi belesüllyedtünk az anyagi világba és elvesztettük a kapcsolatunkat a szellemmel. És akkor egy valamit jónak látunk és más valamit rossznak. De ezek a minták szerepének eloldódni. Már a balkáni háborúban és most az izraeli háborúban különösen drasztikusan mutatkozik meg, hogy ráébredsen arra, hogy ez a kettéválasztás a mi magunk teremtménye, mi hoztuk létre, és magunknak kell átalakítanunk.

A konfliktusok nem oldhatók meg, ha ezeket a sémákat a tudatunkban nem alakítjuk át. Egy példa az átalakításra, amit szeptember 11-ről mondtam. Azt próbáltam elmondani, hogy az eseménynek van pozitív értelmezése is. Lehetséges, hogy a jövőbeli fejlődésünk szempontjából korunk legfontosabb eseményéről van szó. Olyan figyelmeztetésről, amit más módon nem kaphattunk volna. Tehát mindig van rá lehetőség, hogy abban, amit negatívnak látunk, meglássuk a pozitív oldalt, és persze fordítva is.

Az ősi hagyomány a változás istennőjének, avagy fekete istennőnek, Kálinak nevezte azt a tudást, hogy a változás az élet része. Ez összetevője az isteni dimenzióknak. Káli rombol,

hogy megteremtse a lehetőségét valaminek, ami új, hogy az felemelkedhessék. Ha az univerzum folyton épülne, épülne, akkor lineárisná változna. Ugyanez történne a mi életünkkel. De a fejlődésünk számára fontos, hogy ne így történjék. Mindig jönnek problémák, és mindig le kell valamit rombolni, hogy változni tudjunk, hogy új utakat keressünk. Az élet megértésének ez a módja hozhat megnyugvást. Számomra ez a béke alapja.

Három hete Jeruzsálemben dolgoztam az ottani emberekkel. Már két éve járok Izraelbe. Tudom, hogy a zsidóknak és a palesztinoknak egyformán joguk van azon a földön élni. Vannak mind a két oldalról tapasztalataim, hogy mindketten ahhoz az országhoz tartoznak. Egyik sem veszi el a másiktól, mert mindkettő oda tartoznak. A probléma az, hogy mind a két nemzet a múltra hivatkozik. A Bibliára, hogy ezt a földet Isten adta a zsidóknak, vagy Mohamedre, hogy a próféta szentélyt építtetett Jeruzsálemben, ami azt arab földdé tette. De ez nem az az ország, ami ma ott van. Jeruzsálemben a bibliai vagy Mohamed korabeli eseményeket látják, és közben egyiküknek sincs eleven jelenléte a mai élő városban, mert ha volna kapcsolatuk a város valóságához, akkor megértenék egymást, és hogy a másik is emberi lény. Az a probléma, hogy belemerevedtek a fekete-fehér sémába, és nem a jelenben, hanem a múltban élnek. Így nincs lehetőség a kommunikációra. Az ottani munka során az ottani embereket elviszem a saját helyeikre, és arra ösztönzöm őket, hogy tapasztalják meg, hogy mik ők most valójában. A változás folyamata csak a tudatban bekövetkező változás révén lehetséges. Ki kell lépni a mintákból, amelyek a rombolást okozzák, a háborút. És az élet valóságára kell ráhangolódni, akkor megszűnik a konfliktus oka.

Összefoglalom a legfontosabbakat.

A Föld korábban kataklizmákban újult meg, például eljegesedett, és Európa hatalmas jégtömbbe volt zárva. Az olvadás-kor a gleccserek teljesen megváltoztatták a korábbi tájat. Amikor a jég elolvadt, egy új föld volt alatta. Ezt az új földet új kultúrák vették birtokukba, amelyek teljesen új környezetben fejlődtek ki. Ezt megelőzően is a változások során kontinensek merültek alá, tengerek emelkedtek fel, hatalmas változások következtek be. Most van az első eset, hogy a változások a tudatosság útján történnek. Nem a fizikai síkon mennek végbe, hanem a finom, láthatatlan közegben. És csak ha már megtörtént a változás, akkor hatják át a fizikai valóságot. És más módon: nem a formát, hanem a minőséget alakítják át. Ez új dolog. A minőség azt jelenti, hogy az anyag nem ugyanolyan sűrű, megváltozik a szerkezete, így más dimenziók is képesek manifesztálódni. Olyan környezetben fogunk élni, ami egyszerre örök és időhöz kötött. Ahol nem válik el egymástól a szellem és az anyag. Ez a környezet sokkal gazdagabb lesz, és az ember és minden más lény további fejlődésére alkalmasabb.

De ez a fajta változás, ami mindannyiunk előnyére szolgál, csak akkor következik be, ha mi együttműködünk vele. A világon mindenütt rengetegen vannak, akik követik ezt a változást a maguk módján. És létrejön egy energiamező, ami lehetővé teszi, hogy a változások áthassák ezt a közeget. Ha azonban nagyon keményen ragaszkodunk értelmi struktúráinkhoz és bezárjuk magunkat, akkor a Föld kénytelen erőszakosan beavatkozni, mert a változásban nem képes megállni. A folyamat elkezdődött és megy előre. Tehát az egyik oldalon megérint minket a Földanya belülről megpróbálva kinyitni a szívünket,

ez tudatalatti szinten történik, egyre több ember érzi indíttatva magát, hogy megnyíljon a természet felé, hogy dolgozzon a békéért, vagy segítsen másokon; a másik oldalon nagy problémákkal találjuk szembe magunkat, világméretű problémákkal, háborúkkal, veszélyes járványokkal, katasztrófákkal, hogy észrevegyük, hogy meg kell változtatnunk a gondolkodásmodunkat és az érzékelésünket. Akkor tapasztalhatnánk, hogy az egészszel történő kapcsolatteremtés által meggyógyulunk és védelemben részesülünk, és egyre több embert segít ez fölébredni.

Ami végbemegy a világban körülöttünk, az személyes kihívás, a változás nem tud végbemenni nemzetek vagy civilizációk szintjén, túlságosan kaotikusak vagyunk ehhez, de mint individuumok megtehetünk döntő dolgokat, a legfontosabb dolgokat. Hozzáhangolódunk a természethez, gondolkodásmodunkat átalakítjuk, a valóság-érzékelésünket elmélyítjük. A békés meditáció egyfajta homeopátiás segítség.

Az igazán nehéz idők még előttünk vannak. Ami következik, az egyre inkább észlelhető lesz mindenkinek.

A New York-i tragédia helyszínére is elmentem. És lelki szemeim előtt megjelent egy nőalak, olyan hatalmas, mint az összeomlott felhőkarcolók. Azt éreztem, ez Maria, mindenesetre áthatott a kegyelem jelenléte, ami beburkolta az egész helyet. Mélyen megrendített ez a kép, ami gyökeresen különbözött attól, hogy óriási gépek dolgoztak a gigantikus épületek romjainak eltakarításán. A nőalak egy pillanatra széttárta a köpenyét, és én láthattam alatta a halál mélységét. Azt éreztem, hogy isteni kegyelem az egész emberiség részére, hogy annyi ember életének áldozata révén bepillantást nyerhettünk a valóságba.

Amikor tudatosságról beszélek, nem annyira a gondolkodásról van szó, mint a gondolkodás és érzés fúziójáról. Az érzelmek a tudatosságnak fontos elemei. A szív ereje. A gondolat és az érzés szintézise. Mert a szívnek megvan a maga intelligenciája. Az ember azt mondja: hallgass a szívedre. Megnyitni a szívet, azt jelenti: megnyílni egymás felé vagy a természet felé, de elsősorban önmagad felé. A következő lépés az érzékenység elmélyítése. Ez munkát igényel. Megtanulni újra egy növény valóságát érzékelni. Vagy egy másik emberét. Vagy amiről a gyakorlatunk szól: a várost, hogy megtanuljuk újra érezni, hogy mi a valóság, és mi nem az. A harmadik dolog, hogy hallgassunk a belső hangra. Akkor jelek érkeznek, vagy helyzetek következnek be, amelyek valamit mondanak. Álmodok vagy élethelyzetek, mert bennünk van a lélek intelligenciája, ami pontosan tudja hogy egyeseknek mi a feladatuk. És akkor el kell kezdeni együttműködni ezzel a belső bölcsességgel.

Szociológiai kutatások szerint kialakulóban van egy új réteg, akiket kulturálisan kreatívoknak hívnak, ezek olyan emberek, akik nem kötődnek pártokhoz, ideológiákhoz, valláshoz, viszont teszik, amit a szívük diktál nekik. Szabad akaratukból és lelkesedésből. Ez a kultúra számára is új alapokat teremt. Az ottani felmérések szerint az Egyesült Államok lakosságának immár 25 százaléka sorolható ebbe a körbe, ez 50 millió embert jelent! Közben folyton arról beszélünk, hogy az „alternatívok”, akik egy kis töredéke az embereknek. Van egy civilizáció, amely a régi Földön áll, és ezzel egy időben alakul egy újfajta emberiség és egy újfajta Föld. Nagy kegyelem, hogy egyszerre lehetséges a kettő, mert nekünk időre van szükségünk a változáshoz.

*Trom Kata és Gerle János fordította
MÉSZ Kós Károly terem, 2002. április 19.*